

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Ἐξάμηνος » » 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος » » 3,—

Δι' συνδρομὰς ἀρχονται τὴν 1ην ἰκάνειν μην'ς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Μαρτίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 16

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΒΕΛΟΝΑΣ

Βελόνα, βελονούλα μου,
μαζί μου πάντα νῆσαι,
ἀπὸ μικρὴ σ' ἀγάπησα,
βελόνα μου, θυμάσαι;
Μοῦλεγε: «Νῆσαι φρόνιμη
καὶ τόσο κι' ἄλλο τόσο,
γιατὶ τὸ δακτυλάκι σου
θὲ νὰ σοῦ τὸ ματώσω.»
Μοῦλεγε: «Ράβε γρήγορα
τῆς κούκλας τὸ φουστάνι,
γιατὶ κουνώνει δλόγυμνη
κι' αὐτὸ θὰ τὴν ξεστάνη.»

Βελόνα, βελονούλα μου,
σὺ γίνου καὶ φρουρός μου·
στῆς δύσκολες ἡμέρες μου
τὴ συνδρομὴ σου δός μου.
Ὅταν ἀνάλαφρα πατῆς
καὶ τὴν κλωστή σου σέρνῃς,
τὴν εὐτυχία πάντοτε
καὶ στοὺς γονεῖς μου φέρνεις.
Σὺ προστατεύεις τὴ φτωχὴ
τὴν κόρη, ποὺ σκυμμένη
στριφώνει, ράβει ἀκούραστα
καὶ τὸ ψωμί προσμένει.

Βελόνα, βελονούλα μου,
κάποτε λύπες ἔχω
καὶ κάποτε μὲ δάκρυα
τὸ πρόσωπό μου βρέχω.
Τότε ἡ φωνή σου εἶνε γλυκεῖα,
τότε ἡ φωνή σου ἐκείνη
σὲ κάθε, κάθε λύπη μου
παρηγοριὰ μοῦ δίνει.

Μοῦ λέει: «Ὅποιος ἐργάζεται
κι' οὔτε στιγμὴ δὲν χάνει,
πάντα μὲ ἡσυχὴ καρδιά
τῆς λύπης του ξεχάνει.

(Μίμησις ἐκ τῶν τοῦ Bouchor)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ο ΣΥΡΤΟΣ ΤΩΝ ΝΕΡΑΪΔΩΝ

Στὸ ἀνοιξιάτικο λειβάδι, κοντὰ εἰς
τάσος τὸ μεγάλο, ἀπὸ ἑνα στενὸ μονο-
πάτι ποῦ ἐξεχώριζε ἄσπρο-ἄσπρο μὲς
εἰς τὴν πρασινάδα, περπατοῦσαν μιὰ μέρα
ὁ Γεῶργος, ἡ Ἀρσινόη καὶ ὁ κατέρας
τους.

Ἐξαφνα, τὴν προσοχὴ τῆς Ἀρσι-
νόης, ποὺ ὅλα τὰδλεπε καὶ τὰ παρατη-
ροῦσε, ἐκίνησε κάτι περίεργο: Σ' ἑνα
μέρος τοῦ λειβαδιοῦ, χόρτο καταπρά-
σινο, ζωηρό, ψηλὸ, καλοθερμμένο, ἐ-
σχημάτιζε ἑνα κύκλο μεγάλου. Γύρω
καὶ μέσα εἰς τὸν κύκλον αὐτό, ἡ ἄλλη
χλόη φύτρωνε ἰσχνή, ταπεινὴ, ἀδύνατη.

— Βλέπεις, Γεῶργο; εἶπεν ἡ Ἀρσι-
νόη εἰς τὸν ἀδελφὸ τῆς. Τὸ χορτάρι εἶνε
παντοῦ τὸ ἴδιο, καὶ ὅμως ἐδῶ φαίνεται
σὰν ἄλλο πρᾶγμα. Πῶς ἔγινε αὐτὸς ὁ
κύκλος μέσα εἰς τὸ λειβάδι;

Ὁ Γεῶργος ἐκύτταξε τὸ ἀνεξήγητο
καί, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐπροσπά-
θησε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ μὲ μιὰ ἀνοησίαν:

— Θὰ τὸ ποτίζουν, εἶπε.

— Θὰ ποτίζουν μιὰ στρογγυλὴ λου-
ρίδα μοναχὰ καὶ θάφινουν ὅλο τᾶλλο;
τί λές, καλέ! ἐφώναξεν ἡ Ἀρσινόη.

— Θὰ τὸ κοπρίζουν, εἶπεν ὁ Γεῶρ-
γος, διορθῶν τὴ μιὰ ἀνοησίαν μὲ
ἄλλην.

Ἡ Ἀρσινόη δὲν τοῦ ἔδωκεν ἀπάντη-
σι, ἀλλὰ ἔτρεξε ἴσια εἰς ἑνα γέρο χω-
ριάτη, ποὺ ἐρχότανε ἀντίθετα ἀπὸ ἄλλο
μονοπάτι. Τοῦ ἔδειξε τὸν κύκλον καὶ τὸν
ἐρώτησε.

— Ἄ, ἔκαμεν ὁ γέρος μ' ἐλαφρὸ χα-
μόγελο· αὐτό, παιδάκι μου, εἶνε ὁ συρ-
τὸς τῶν Νεραΐδων.

Ὁ συρτὸς τῶν Νεραΐδων; Πρώτη

«Τὰ μεσάνυχτα μὲ τὸ φεγγάρι, χορεύουν...» (Σελ. 134, στ. α')

ο χαλινός και η σέλλα του οποίου είχαν διακοσμηθεί με πληθος ταινιών, ο μικρός απελάμβανε την μέθην εκείνην της νίκης, η οποία καταλαμβάνει και τους ειρηνικωτέρους.

«Αλλάς τε ο μικρός βοημός ήμπορσε να καυχάται ότι κάπως είχε συντελέσει και αυτός εις την θριαμβευτικήν εκείνην είσοδον. Είχε δικαιωματικώς μερίδιον από την δόξαν και την τιμήν...»

«Επρεπε λοιπόν να τον έδλεπε πώς εκαμάρονεν επάνω εις τον γαϊδαρόν του και με τί ύφος εγάιδευε κάπου-κάπου διά του μαστιγίου τα καπούλια του δυστυχισμένου εκείνου Καρλή, ο οποίος ήναγκάζετο διαρκώς να τρέχη, διά να κρατή τον κύριόν του εις την θέσιν του...Οι Αυστριακοί παρετήρησαν πολύ το παιδί εκείνο, το όποϊον, χωρίς να είνε στρατιώτης, έπερνούσε τόσο υπερηφάνως επί του καταστολίστου ύποζυγιού του, έν τω μέσω των σκαπανέων που το περιστοιχίζαν.

Και ο Τιάρκος, έσον έδλεπε ότι ήτο το αντικείμενον της γενικής περιεργείας, τόσον εκαμάρονε, και με το κεφάλι ύψηλά, καταχαρούμενος, καταγοητευμένος, έμειδία προς τα πλήθη, κυττάζων τότε εις το πεζοδρόμιον και πότε εις τα παράθυρα.

«Έξαφνα, ένω διήρχετο από ένα μαγαζί, εκεί εις τον μεγάλον δρόμον του Ρίγκ, ανεπήδησε και άφηκε τον χαλινόν, διά να τρίψη τα μάτια του...Μήπως έκαμνε λάθος;... Έκει, εις το γωνιακόν εκείνο παράθυρον, παρά το πλευρόν μιας χονδρής Βιεννέζας, τω έφάνη ότι ανεγνώρισε... την Ζινέτταν! Νά είνε αυτή;...»

«Αλλά δεν άμφιβάλλει πλέον... Ναι, είνε αυτή!.. τα χρυσά μαλλιά της... τα γαλανά της μάτια... Τον είδε!.. Τα βλέμματά των διεσταυρώθησαν, άλλ' άντί να ποικιρή εις τα νεύματά του, φεύγει, άφίνει το παράθυρον. Διατί;... Ο Τιάρκος θέλει να το μάθη, θέλει να υπάγη άμέσως να εύρη την Ζινέτταν. Έσημείωσε καλά την οίκίαν, και, σταματών άμέσως τον Καρλήν, προσπαθεί να έξέλθη από τας τάξεις διά να τρέξη προς την μικράν του φίλην. Άλλ' οι στρατιώται που τον περιστοιχίζουν, δεν τον άφίνουν να περάση.

— Πού πές, μικρέ; τον έρωτά βαδίζων όλονέν, ένας λχίας.

— Θέλω να φύγω!
— Τρελλάθηκες; «Όταν έχη κανείς την τιμήν να βαδίξη μ' ένα στρατεύμα,

που κάμνει την θριαμβευτικήν του είσοδον εις μίαν πόλιν, δεν έγκαταλείπει τας τάξεις. Άδύνατον!

Εις μάτην ο Τιάρκος επιμένει, φωνάζει, παρακαλεί.

— Αυτός είνε ο κανονισμός! άπαντά ο λογίας άμείλικτος.

Οι σκαπανείς πυκνώνουν τας τάξεις των περίξ του Τιάρκου, ένας από αυτούς άρπάζει τον χαλινόν του ζώου του και τον τραβά.

Ο μικρός βοημός, βλέπων ότι δεν είνε δυνατόν να τόν άφίσουν, στρέφεται άπελπισ προς την οίκίαν όπου είχαν ιδή την Ζινέτταν και η οποία είνε τώρα μακράν. Ολίγα βήματα ακόμη, κ' εξαφανίζεται έντελώς. Τα τύμπανα κρο-

«Μια χονδρογυναίκα του άνοιξε...» (Σελ. 136, στ. γ')

τούν, και ο στρατός κάμπει την γωνίαν της όδου και εισέρχεται εις την πλατείαν των Άνακτόρων.

Άλλ' από της στιγμής εκείνης ο Τιάρκος δεν διεσκέδαζε πλέον καθόλου. Με τα δάκρυα εις τα μάτια, άφινε τον γαϊδαρόν του να πηγαίη όπως ήθελεν.

Έσυλλογίζετο τον άμείλικτον εκείνον «κανονισμόν», ο όποιος τον είχαν έμποδίση να τρέξη προς την μικράν του φίλην, που του έπαρουσιάζετο αϊφνης ως έν θαύματος. Θά ήμπορούσε κατόπι να εύρη τον δρόμον, την οίκίαν, εις την μεγάλην εκείνην άγνωστον πόλιν, κατοικουμένην από έχθρούς, των οποίων δεν έγνώριζε καν την γλώσσαν;

Διά να ιδή την Ζινέτταν.

Ο Γαλλικός στρατός διέσχισε την

Βιέννην από άκρον εις άκρον και η πόλις έφάνη πολύ μεγάλη εις τον μικρόν βοημόν. Τέλος η παρέλασις έτελείωσεν, η παράταξις διελύθη και το σύνταγμα, του οποίου άπετέλει μέρος προσωρινώς και ο Τιάρκος, κατηλύθη εις το προάστειον Λεοπολδτάτ.

Μόλις έλαβεν από τας χείρας του λοχίου του το σημείωμα περί του καταλύματός του, — ήτο εις την οίκίαν ενός παντοπώλου του προαστείου, — ο Τιάρκος έσπευσε να βάλη τα ζώα του εις τον σταύλον και ήτοιμάσθη να φύγη προς άναζήτησιν της Ζινέττας. Εις μάτην οι φίλοι του στρατιώται προσεπάθουν να τόν κρατήσουν, υπενθυμίζοντες εις αυτόν τα άρνιά που έψήνοντο και τα βαρέλια του κρασιού που ήνοίγοντο εις την μέσην του δρόμου.

— «Ε, κύρ ταχυδρόμε! τω έλεγαν, δεν θα μάς τιμήσης λοιπόν απόψε; Και όμως θάχωμε διπλή μερίδα» ο Αύτοκράτωρ μάς φιλεύει.

Άλλ' ο Τιάρκος άπεποιήθη όλας τας εύγενείς αυτάς προσκλήσεις. Κάθε στιγμή που έπερνούσε, τω έφαινετο ότι τον άπεμάκρυνε περισσότερο από την μικράν του φίλην.

Έβαλε λοιπόν ένα κομμάτι ψωμί εις ένα καλάθι και έξεκίνησε γενναίως διευθυνόμενος προς το κέντρον της πόλεως, διά να κάμη άντιθέτως τον δρόμον, τον όποιον είχε διατρέξη το πρωί με τα στρατεύματα.

Έβάδιζε γρήγορα, διότι έπλησίαζε να νυκτώση, και πώς θά εύρισκε το σπίτι εις το σκότος; Οι δρόμοι διεδύχοντο τους δρόμους, αι πλατείαι τας λεωφόρους και ο Τιάρκος έβάδιζε. Πότε τω έφαινετο ότι έχάθη μέσα εις άγνώστους συνοικίας, πότε ανελάμβανε τας έλπίδας του βλέπων μίαν έπιγραφήν, ένα έξώστην, που ένθυμείτο ότι τα είχε ξαναϊδή. Να έρωτήση κανένα δεν ήμπορούσε, διότι δεν ήξευρε το όνομα του δρόμου όπου είχαν ιδή την Ζινέτταν. Να έλεγε: «Θέλω το σπίτι της Ζινέττας;»... Θά ήτο άστεϊον!

Ηνάπτοντο ήδη τα πρώτα φανάρια, όταν, — επιτέλους! — είδεν έξαφνα έμπρός του, εις μίαν γωνίαν, το ανθοστόλιστον παράθυρον, το όποιον είχε πλαισίωση το χαριτωμένον προσωπάκι της μικρής του φίλης. Ναι, ήτο αυτό! Ιδού άποκάτω και το πεταλωτήριον, το όποιον είχαν ιδή το πρωί. Δεν έκαμνε λάθος!..

Έστάθη εις το πεζοδρόμιον. Η καρδιά του έπαλλε δυνατά. Δεν έτολμούσε να κτυπήση την θύραν... Έπιτέλους το άπεφάσισε. Μία χονδρογυναίκα του άνοιξε. Και ο Τιάρκος ανεγνώρισεν άμέσως την εύτραφή Αυστριακήν, η οποία έστέκετο εις το παράθυρον παρά το πλευρόν της Ζινέττας.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

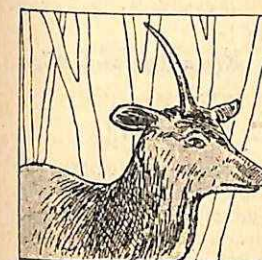
Οι δυνυχες του δεινοσαύρου.

Νέας Υόρκης, μάς δείχνει παραστατικώτατα όλον το μέγεθος και την δύναμιν των γαμφυνύχων ποδών του δεινοσαύρου, οι όποιοι εύκόλως ήμπορούσαν να περισφίξουν το κεφάλι ενός ανθρώπου.

Εύτυχώς τα φοβερά αυτά θηρία δεν ζούν πλέον επί της γης. Οι σκελετοί των μένον άνευρίσκονται εις τα σπλάχνα της και φυλάσσονται εις τα Μουσεία.

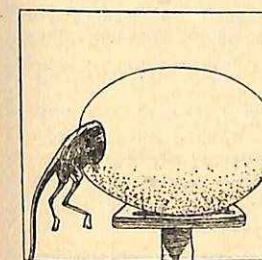
Μονόκρωρος Έλαφος.

«Ο κ. Καίλεϋ, διασχίζων κατ' αυτάς έν δάσος, εις την Άγγλίαν, έφωτογράφησε μακρόθεν μίαν ώραίαν έλαφον, η οποία έστέκετο εις μίαν λόχμην. «Όταν άργότερα, εις το σπίτι του, έκαμε την εμφάνισιν της πλαχός, ο κ. Καίλεϋ παρετήρησε με μεγάλην του έκπληξιν ότι είχε φωτογράφηση μίαν έλαφον αληθώς σπανιωτάτην, φέρουσαν έν μόνον κέρα εις το μέσον της κεφαλής!

Έπέστρεψε την έπομένην εις το ίδιον δάσος διά να κυνηγήση το σπάνιον ζώον, αλλά δεν εύρεν ούτε ίχνος του.

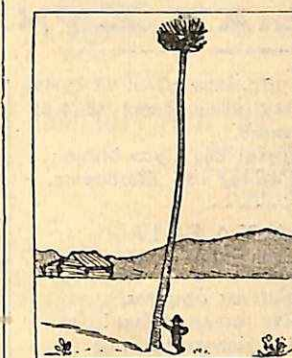
Άπρόοπτος ποντικοπαγίς.

Εις έν Μουσείον της Γαλλίας, ένας ποντικός συνελήφθη κατά τον έξήτην περίεργον τρόπον: Κατορθώσας να τρυπήση το κέλυφος ενός αυγού στρουθοκαμήλου, έν των έκτεθειμένων εις το Μουσείον, είσχευε το κεφάλι του και κατεβρόχθισε το περιεχόμενον' άλλ' όταν ήθέλησε να το άποσύρη, δεν ήμπόρεσε με κανένα τρόπον, και ούτως ο λαίμαργος ποντικός, ο ό-

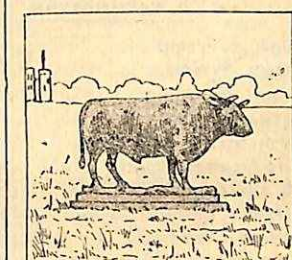
ποιος μάλιστα δεν έφαγε και αυγόν πολυ...φρέσκον, συνελήφθη ως εις παγίδα.

Δυσανάλογον δένδρον.

τα. Δυστυχώς τα φύλλα αυτά είνε όλίγα, μόνον επάνω-επάνω εις την κορυφήν, και δι' ένα πιάτο σαλάτα πρέπει να κόψη κανείς όλόκληρον το δένδρον.

Και όμως, δεν ήτο βωδι...

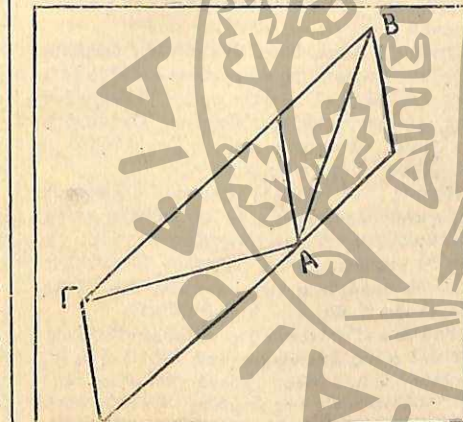

της οικογενείας Όρμνόν. Άποτελείται, ως βλέπετε, από τρεις μαρμαρίνας βαθμίδας, επί των οποίων πατεί ένας ώραϊος ταύρος.

Χωρικός, έπιδεικνύων και έπεξηγών το μνημείον εις ένα περιγητήν, προσέθεσε:

— Και όμως, ο μακαρίτης δεν ήτο βωδι...

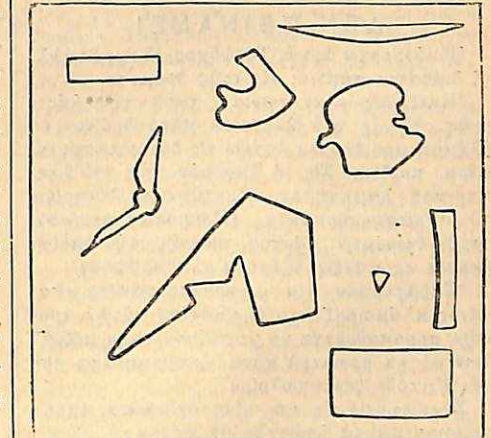
Όπτική άπάτη.

Κυττάξετε τας δύο διαγωνίους ΑΒ

και ΑΓ. Η ΑΓ δεν σ'αφίνεται πολύ μεγαλύτερα; Και όμως είνε ακριβώς ίση με την ΑΒ, όπως είμφορείτε να βεβαιωθείτε μόνον εάν μετρήσετε.

Παίγνιον.

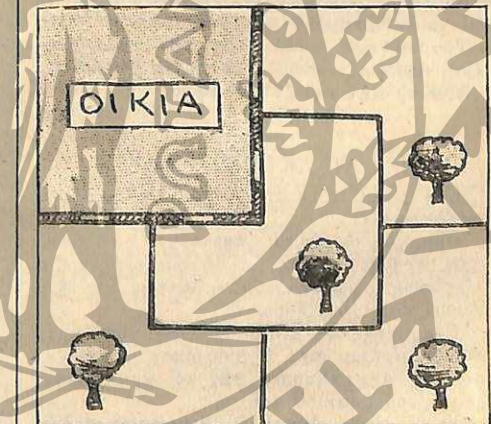

Πώς πρέπει να συναρμολογηθούν τα 9 αυτά τεμάχια, ώστε ναποτελεσθή η εικόνα ενός κυρίου με ψηλό καπέλο;

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχιας και το Έξωτερικόν, είμφορεί να στείλη την λύσιν του Παίγνιου τούτου εις το γραφείον μας (38, δδός Εϋριπίδου), ζωγραφίζων άπλως την ζητουμένην εικόνα εις ένα κομμάτι χαρτί (χωρίς περιγραφήν), και συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτων θά δημοσιευθούν. Άναλόγως δε του ποσού το όποιον θάποτελεσθή από τα δεκάλεπτα, θά εγγράψωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθέντα μενον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμήνιαν. (Εάν κληρωθή συνδρομητής, η συνδρομή του θά παραταθ.)

Λύσις του προηγουμένου Προβλήματος.

(Ίδε φυλλάδιον 14ον.)

Ίδου πώς θά διαιρεθώ ο άγρός εις τέσσαρα ίσα και όμοια μέρη.

Ἀπορρίπτονται: «Νὰ μαθαίνουν γράμματα» — «Ὁ εὐφυὴς Γερμανός» — «Ἀνέκδοτον τοῦ Ὁμέρου» — «Φραγκίσκος Α'» — «Νέα καὶ περίεργα» — «Ἐλαφος καὶ ἄμπελος καὶ τὸ «Παρήκοον παιδίον» (μὲ αὐτὸ δὲν εἶνε ἰδιὸν σου, εἶνε ποίημα τοῦ Κατακουζηνοῦ!) — «Ἐρρίκος ὁ Δ'» κλ. ὅλα γνωστὰ ἢ ἀκατάλληλα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύθεται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανευόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Φαναριώτης, α. (Χ.Τ.) Μοῦτσος τοῦ Ἀβέρωφ, α. (Μ.Σ.) Αἰγίριος, α. (Α.Κ.) Θριαμβεύουσα Ἑλλάς, κ. (Α.Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεόν τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτά ἢ λέξεις. Προτείνονται μόνον οἱ ἐχόντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐχόντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται. Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμούν νὰνταλλάξουν: ἡ Φιλέρημος Τρυγὼν (0) μὲ Αἰθερίαν Ἑλληνοπούλαν, Λευκὸν Τριαντάφυλλον, Κυθηραϊκὴν Ἀγνήν — ὁ Γέρος τοῦ Μωριά (0) μὲ Ἀτλαντικὸν, Κεφαλληνιακὴν Ἀῤῥαν, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα — τὸ Φτερούγιμα Ἑλπίδος (0) μὲ Λευκὸ Τριαντάφυλλο, Φουσταρέλλαν τοῦ Βύρωνος, Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν, Ριγολέτιον, Μασκώτ, Ἀριδολούριδο — ὁ Καβὸ-Φονιάς (0) μὲ Ἀγωνίαν Ἐθνομάρτυρος, Ἐγγονον Αὐτοκράτορος, Ἀθανάσιον Διάκον.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ

Ἀπὸ τὴν Εὐφημον Μνεῖαν (μὲ [7Ε] εἰς ἑκαστον) εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λευκῶν Λέξεων, παρελείφθησαν ἐκ παραδρομῆς οἱ κατωτέρω λύται, ἐκ τῶν εὐρόντων 6—7 λέξεις:

Πονεμένη Ψυχή, Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας, Γλυκοχάρμα, Τ. Σ. Τριάντης, Ἀεροναυτοπούλα, Λαφροστεφῆς Σημαία, Μακεδονικὴ Ἑλπίς, Πεταχτὴ Νεραϊδοῦλα, Φιλέργος Ἡγεμονίς, Χαιρετισμὸς τῆς Ἡλιόγεννητης, Ἐλεύθερος Ἑλληρ, Μυροβόλος Ἰτέα, Ἑλληνικὴ Ἐνότης, Δωδωναῖος, Χαρά τῶν Ἑλλήνων, Κωνσ. Γαβριηλίδης, Θριαμβὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, Τοῦ πόνου τοῦ Χαμόγελο, Ξανθὸς Ἰππότης, Φραγκ. Τζουλάτης.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Παλίοροιν (ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν τῆς, ὅταν σχολάζῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ βλέπει τὴν Διάπλασιν εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς!) Μακεδόνας (τετράδια ἔσται.) Χαράν τῶν Γονέων (αὐτὰ θὰ γίνουν... πρὶν πέσῃ ὁ κομήτης.) Κομήτην τοῦ Χάλει (διὰ κάθε Διαγωνισμὸν Ἀδύσειον χρειάζονται 17—18 λυσόχαρτα, ὥστε ἀπὸ τὰ 20 ποῦ περιέχει κάθε φάκελλος, περισσεύουν δύο-τρία.) Σκότος (τὸ ἀριθμητικὸν Παίγνιον θὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ἄλλο ὅτε εἰκόνα.) Ἀφῆνης Κλωνάρι (ἔσται.) Ἀεροναυτοπούλαν (φαντάζομαι τί ὥραῖος ποῦ θὰ ἦτο αὐτὸς ὁ περίπατος.) Ζιζυά-Χανούμ (ἔσται.) Ναυτοπαιδα τοῦ Αἰγαίου (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη: εὐχαριστῶ πολύ.) Παναθηναϊκὸν (κατηγγέλθη καὶ ἀπὸ ἄλλους, ἔγραψα δὲ τὰ δέοντα εἰς τὸ προηγούμενον· ἐὰν δὲν εἰδοποιήθῃς διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας, σημαίνει ὅτι τὰ σταλντα διὰ τῆς Σ. Σ. Σ. δὲν ἐλήφθησαν.) Μαγαμένο Λουλουδάκι (ἂς ἐλπίσω λοιπὸν καὶ ἐγὼ, ὅτι κάτι θὰ γίνῃ... ὁ τόμος τοῦ 1902 μὲ τὴν «Βοεροπούλαν» πωλεῖται

δρ. 7 ἄδετος καὶ 10 χρυσοδεμένος.) Ἀγγελον Λομ. (εἰς τοῦτο πταίει τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως· σὰς· ἐκεῖ νὰ κάμῃς τὰ παραπάνω σου, καὶ ἐπιμύνη, ὥς νὰ λείψῃ ἡ ἀταξία τῆς διανομῆς.) Γέρον τοῦ Μωριά (γράφει μου κάπου-κάπου!) Φτερούγιμα Ἑλπίδος (ἔχει καλῶς.) Αἰγίριον (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου.) Γ. Προ. (ἐλήφθησαν.) Ἀντώνιον Γ. Καρ. (ἔγραψα εἰς τὸ προηγούμενον διὰ τοὺς γάμους· πρὸς τὸ παρὸν δὲν κάμνω συστάσεις, διότι ὑπάρχουν πολλὰ ποῦ περιμένουν.) Ἀνατέλλουσαν Σελήνην (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις· γράφει μου συχνὰ καὶ μὴ σὲ μέλη ἂν δὲν κατάρθωσας ἀκόμη νὰ ξεσπαθώσῃς· ὅταν ὑπάρχῃ ὁ ζήλος, θὰ γίνῃ καὶ αὐτό.) Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν (δεκταί.) Ἀγωνίαν Ἐθνομάρτυρος (ἔσται.) ὁ κ. Φαίδων σὲ ἀσπάζεται.) Φλογέραν τοῦ Βασιλῆα (ὅλα ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχή· χαίρω ποῦ σου ἀρέσει τόσοι ἡ ἐφετερινὴ ὕλη.) Συλφίδα (βραβεῖον ἔσται.) περιμύνη τὴν φωτογραφίαν σου.) Χαράν τῆς Ἑλλάδος (πὲς πὲς ἐτελείωσες καὶ ἡ Σαρακοστή· νὰ τὸ Πάσχα ἔφθασε!) Δοξασμένο Ἀρκάδι (ἔσται.) Σκληρὴν Σκλαβίαν (δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸ ἔχῃ ἄλλος, πρέπει νὰ εἶνε καὶ κατάλληλον πρὸς ἔγκρισιν.) Ἑλληνικὸν Σίφος (καλὰ· ἐκράτησα σημειώσιν.) Λατρετὴν Σταυροφόραν (ἔλαβ' εὐχαριστῶ.) Μηρικὴν Στορὴν (ἔκαμες πολὺ καλὰ· ὁ ἐπιμύνων νικᾷ.) Κύκνον Μυτιλήνης, Δόκτωρα Κούκ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Μαρτίου, ὁπάντησάω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 30 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 6 Ἀπριλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου.

163. Δεξιόγρφος.

Εἰς γράμμα ἐν ἀκρωτήριον
Ἐὰν ἐπισυνάψῃς,
Εὐθὺς ἀπλὴν ἐπιστολήν
Καὶ σύντομον θὰ γράψῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Καυχήματος τῆς Ἡπείρου

164. Στοιχειόγρφος.

Ἡμουν ἀρχαῖος βασιλεὺς,
Μὰ ἔχασα ἐν στοιχείον,
Κ' ἔγινα εὐθὺς ὁ δῶστηνος
Κοινότατον ἀγγεῖον!

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

165. Αἶνιγμα.

Ποιὸς ἀρχαῖος καλλιτέχνης;
Χωρὶς πόδια ὅταν μείνῃ,
Καὶ τὴν δόξαν του θὰ χάσῃ
Κ' ἔρπον ζῶον ὅτε γίνῃ;

Ἐστάλῃ ὑπὸ Μιᾶς τῶν Χαρίτων

166. Ἀστίχη.

* * * Νάντικατασταλοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκει διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώ-
* * * σκεται· καθέτως ἀρχαῖον
* * * πλῆτον, ὀριζόντως ὀμηρι-
* * * κὸς βασιλεὺς, διαγωνίως
* * * δὲ ἀρχαία βασιλοπαις καὶ
* * * τραγικὴ βασιλισσα.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σαρπιάτου

167. Ἐπιγραφή.

Ν Ο Υ Ν Ε
Ι Χ
Ε Σ Ω
Χ Ν
Ε Τ Ν Α Π

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Γεωργίου Ἀν. Ἀστερίου

168. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Πόλις τῆς Ἑλλάδος. — Ἀριθμητ. = Φθόγγος + Ἐπίρρημα — Κτητικὴ ἀντωνυμία = Φωνῆν + Μέρος ἀνθους — Πρόθεσις = Ἀντωνυμία.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς Θηβῶν.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Γαλανὸν Ματάκι

169. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Νὰ εὐρεθοῦν τοιαῦτα ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν νάποτελοῦν ἀρχαῖαν θεάν, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα ἐπίσης:

θνητός — ψυχρός — ἄγριος — ἥτις — σοβαρός.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἑλευθέρου Ἑλληνος

170. Φωνηενιόγρφος μετ' Ἀκροστιχίδος.

Τὴ παρεμβολῇ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσαςδὴποτε φορές ἐπαναλαμβάνομένου, μεταξὺ τῶν κατωθέν συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ σειρά εἰς ἑκαστον σωρὸν δύναται νάλλαχθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις, τὰρχικὰ τῶν ὁποίων νάποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

ργβσχ — βολ — λκρς — ρλς — φρς

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κάμεν

171. Μικτόν.

ω — εἰ — αεῖ — αεαιοιοι — οἰ — η

κμθ — τς — κνν — ρμπ — πθμν

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου

172. Γεῖφος.

Ἄλλο Μ

Ἄλλο Θ Μ

Ἐστάλῃ ὑπὸ Βασιλικῆς Νταμντούμη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. ου 7.

54. Ἀριστοφάνης (Ἄαης, τό, φᾶ, νῖ, ε.) — 55. Ποῦς-οὐς. — 56. Χίος-Χίος. — 57. Τὸ σῖγμα.

58. Λ Α Φ 59. Φ
Α Ι Θ Μ Ψ
Κ Τ Ι Λ Σ Ο Σ
Β Ο Ι Ω Τ Ι Α Λ Ν Ο Ι Σ Ι Σ
Τ Α Ν Ε Υ Ρ Ρ Σ Θ Ε Ρ Σ
Ι Ι Ι
Σ Α Α 60—62. 1. Λέων
(ΝΩΕ Λέγετα.) 2.

Λαγώς (δῶςΩ ΓΑΛα.) 3. Γαλῆ, (μΗΛΑ Γίνονται...) — 63. Ἐνθυμὸν τὰς εὐεργεσίας. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κατὰ πρὸς τὰ ἄνω.) — 64. Κακοῦ κόρακος κακὸν ὄν. — 65. Μέλι (μὲ ΜΕΛΕΙ...) — 66. ΑΓΕΛΑΣ, ΘΑΛΕΙΑ, ΑΛΚΜΑΝ (ἌΘΑμας, ΓΑΛλῖα, ΕΔΚω, ΔΕΜονέα, ΑΙΑΣ, ΣΑΝός.) — 67. Σίγα μὴ ἔχων τι οἰγῆς κρεῖττον εἰπεῖν. (Σὺ, γάμοι· ἔχοντ' εἰς γ εἰς χρι-τ' ὦν ὑπ' ἡν.)

ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὁμονοίας,

ὁδὸς Δώρου, 8α

Ὅραι ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5

Ἐξεδόθησαν

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

ΔΡΑΧ. ΔΥΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΝ, ΣΠΕΤΣΑΣ